ข่าววัดบางแสน

วันที่ 8 กันยายน วันฉลองแม่พระบังเกิด

คุณพ่อสมศักดิ์ ฝากบอกลูกๆ วัดบางแสนทุกคนว่า คุณพ่อได้ถวายมิสซาวันเกิดแม่พระ เป็นพิเศษสำหรับทุกคนเลย และพ่อก็ได้จัดดอกไม้เพื่อถวายเกียรติแด่แม่พระด้วยครับ คุณพ่อคิดถึงทุกคนนะครับ

และที่พระแท่นบูชาในวัดน้อยของเรา

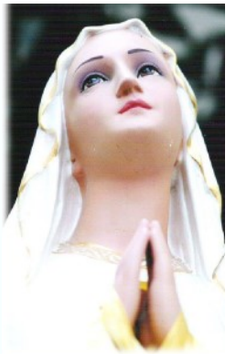

สารวัด http://www.bangsaenchurch.org

วัดแม่พระเมืองลูร์ด

<< OUR LADY OF LOURDES CHURCH >> บางแสน

ปีที่ 27 ฉบับที่ 1385 วันอาทิตย์ที่ 12 กันยายน 2564/2021

"ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา และเพราะข่าวดี ก็จะรักษาชีวิตได้"

ข้อคิด

นักบุญเปโตรในพระวรสารทูลตอบพระเยซูเจ้าได้ถูกต้องว่า พระองค์คือพระคริสตเจ้า แต่ท่านยอมรับไม่ได้ว่าพระเยซูเจ้าจะทนทรมานและถูกประหารชีวิต จึงเป็นโอกาสให้พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเลิกนึกถึงตนเอง และแบกไม้กางเขนของตน ติดตามพระองค์ไป ในชีวิตคริสตชนนั้นนอกจากการอดทนต่อความยากลำบากโดยถือว่าเป็นการแบกกางเขนตามพระเยซูเจ้าแล้ว นักบุญยากอบในบทอ่านที่สองยังท้าทายให้เราแสดงความเชื่อของเราด้วยการกระทำด้วย ตัวอย่างของท่านคือการแบ่งปันอาหารและเครื่องนุ่งห่มให้ผู้ที่ขาดแคลน แม้เราไม่สามารถกอบกู้โลกทั้งโลกได้ แต่การทำกิจการดีแม้เพียงเล็กน้อยก็ดีกว่าไม่กระทำเลย

ปฏิทินสัปดาห์หน้า

วันจันทร์ที่ 13 ก.ย.21	ระลึกถึง น.ยอห์น ครีโซสตม พระสังฆราชและนักปราชญ์
วันอังคารที่ 14 ก.ย.21	ฉลองเทิดทูนไม้กางเขน
วันพุธที่ 15 ก.ย. 21	ระลึกถึงแม่พระมหาทุกข์
วันพฤหัสบดีที่ 16 ก.ย.21	ระลึกถึง น.คอร์เนเลียส พระสันตะปาปา และ น.ซีเปรียน พระสังฆราชและมรณสักขี
วันศุกร์ที่ 17 ก.ย.21	ระลึกถึง น.โรเบิร์ต แบลลามีโน พระสังฆราชและนักปราชญ์
วันอาทิตย์ที่ 19 ก.ย.21	สัปดาห์ที่ 25 เทศกาลธรรมดา

เรื่องน่ารู้ของคริสตชน

สัญลักษณ์ในคริสต์ศิลป์

หมวด 8 สิ่งประดิษฐ์ (Artifacts)

เสา (Pillar) เสาที่ใช้มัดพระคริสต์ขณะที่ทรงถูกเฆี่ยนตีเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของพระทรมาน นอกจากนี้เสายังใช้เป็นเครื่องหมายของแซมสัน ผู้ซึ่งเสียชีวิตจากการกระชากเสาในวังให้พังลงมาทับพวกฟิลิสเตีย รูปนักบุญเซบาสเตียนมักถูกมัดไว้กับเสา มีลูกธนูปักอยู่ตามลำตัว

ข้อคิดสะกิดใจ

ผูกพัน

สุขแลทุกข์ ผูกพัน วันเวลา มีผ่านมา ผ่านไป ไม่เที่ยงแท้
เหลือเพียงความ ทรงจำ ลำนำแล ขอเราแค่ ไม่คิด หายติดพัน
ไม่ควรเหงา เฝ้าฝัน ถึงวันเก่า ทั้งที่รวด ปวดร้าว เศร้าโศกศัลย์
การหวนติด คิดต่อ ทรทัณฑ์ ควรปล่อยผัน รานหาย ในเวลา

ข่าวการจัดสมัชชาสังฆมณฑลจันทบุรี 2021

ช่วงปลายเดือนสิงหาคม เว็บไซต์สังฆมณฑลจันทบุรี เสนอข่าวใหญ่ที่คิดว่า เราคริสตชนควรรู้และให้ความสนใจ แต่ ในสถานการณ์โควิด จึงอาจได้รับข่าวสารช้าไปบ้าง

นอกจากได้มีประกาศ **โครงการ สมัชชาสังฆมณฑลจันทบุรี (Synod of Chanthaburi Diocese)** ยังมีประกาศแต่งตั้งผู้รับผิดชอบ โดยมีบิชอปซิลวีโอ สิริพงษ์ จรัสศรี ประธานสมัชชา โดยหลักการและเหตุผลว่า เนื่องด้วยพระสันตะปาปาฟรังซิส ประกาศให้มีการสมัชชาบิชอปสากลสมัยสามัญครั้งที่ 16 ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2023 หัวข้อ “เพื่อพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน: ความเป็นหนึ่งเดียว, การมีส่วนร่วม, และพันธกิจ” โดยแบ่งการสมัชชาออกเป็น 3 ระดับ ดังต่อไปนี้คือ 1) ระดับสังฆมณฑล 2) ระดับ และ 3) ระดับโลก

รายละเอียดเพิ่มเติมเราจะได้นำเสนอต่อไป

สังฆมณฑลจันทบุรีจึงได้จัดประชุมบาทหลวง นักบวชชาย-หญิง ตัวแทนสภาอภิบาล เพื่อทำความเข้าใจและเตรียมการสมัชชาสังฆมณฑลจันทบุรี ทาง Zoom เมื่อวันเสาร์ที่ 28 สิงหาคม 2021 มีผู้เข้าร่วมประชุม 100 คน

พี่น้องสามารถติดตามข่าวได้อย่างต่เนื่องในช่องทางต่อไปนี้

เว็บไซต์สังฆมณฑลจันทบุรี **www.chandiocese.org/**

เพจสมัชชาสังฆมณฑลจันทบุรี 2021 www.facebook.com/Synod.of.Chanthaburi.Diocese

FB: วัดบางแสน และ LINE: ชุมชนวัดบางแสน

ประกาศวัดบางแสน

หากพี่น้องไม่สะดวกผ่านไปที่วัดในช่วงนี้

จะใช้วิธีโอนเงินทำบุญ- ขอมิสซา

ธนาคารกรุงไทย สาขาบางแสน

ชื่อบัญชี นายสมศักดิ์ พรประสิทธิ์

เลขบัญชี 679-3-93587-9 (บัญชีออมทรัพย์)

อาทิตย์ชวนคิด

ความทุกข์ยากลำบาก

ความทุกข์ยากลำบากในชีวิตของมนุษย์เป็นผลของบาป บาปทำให้เราเหินห่างจากพระเป็นเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ความดี ยิ่งเราเหินห่างจากองค์ความดีมากเท่าใด ความดีงามในชีวิตที่พระเป็นเจ้าประทานให้กับเราจะเสียหายและลดลงมากเท่านั้น นี่คือสาเหตุทำให้เกิดความยากลำบาก ถ้าเราสามารถแยกแยะกันได้ระหว่างความทุกข์กับความลำบากแห่งชีวิต เราก็จะสามารถมีความสุขท่ามกลางความลำบากยากเข็น เพราะความทุกข์เกิดจากใจที่เต็มไปด้วยบาป ถ้าไม่มีบาปค้างคาใจใจของเราจะมีสันติสุข

วัดแม่พระเมืองลูร์ด บางแสน

เลขที่ 167 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

เม็ดทรายใต้พระแท่น

พี่น้องที่รัก

- สัปดาห์นี้ ลืมเขียนบทความ “เม็ดทรายฯ” ลืมจริง ๆ เตือนตนเองตั้งแต่วันศุกร์แล้วว่า ต้องไม่ลืมเขียน ..... แต่แล้ว ดึกคืนวันศุกร์มี ไลน์ ขอบทเขียนฯ ... วันนี้เช้าวันเสาร์ เลยลงมือเขียนเป็นสิ่งแรกของวันนี้
- อยากให้พี่น้องอ่านบทพระวรสารประจำวันอาทิตย์นี้ รำพึงภาวนา และนำตัวเราเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้น และคิดว่าเราเป็นเปโตร ที่ต้องตอบคำถามของพระเยซูเจ้า

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญมาระโก (มก 8:27-35)

เวลานั้น พระเยซูเจ้าเสด็จพร้อมกับบรรดาศิษย์ไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ ในบริเวณเมืองซีซารียาแห่งฟิลิป ขณะทรงพระดำเนิน พระองค์ตรัสถามบรรดาศิษย์ว่า ‘คนทั้งหลายว่าเราเป็นใคร?’ เขาทูลตอบว่า ‘บ้างว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีล้าง บ้างว่าเป็นประกาศกเอลียาห์ บ้างก็ว่าเป็นประกาศกองค์หนึ่ง’ พระองค์ตรัสถามอีกว่า ‘ท่านล่ะ ว่าเราเป็นใคร?’ เปโตรทูลตอบว่า ‘พระองค์คือพระคริสตเจ้า’ พระองค์ทรงกำชับบรรดาศิษย์มิให้กล่าวเรื่องเกี่ยวกับพระองค์แก่ผู้ใด

พระเยซูเจ้าทรงเริ่มสอนบรรดาศิษย์ว่า บุตรแห่งมนุษย์จะต้องรับการทรมานเป็นอันมาก จะถูกบรรดาผู้อาวุโส มหาสมณะ และธรรมาจารย์ปฏิเสธไม่ยอมรับ และจะถูกประหารชีวิต แต่สามวันต่อมาจะกลับคืนชีพ พระองค์ทรงประกาศพระวาจานี้อย่างเปิดเผย เปโตรได้นำพระองค์แยกออกไป ทูลทัดทาน แต่พระเยซูเจ้าทรงหันไปมองบรรดาศิษย์ ทรงตำหนิเปโตรว่า ‘เจ้าซาตาน! ไปให้พ้น เจ้าไม่คิดอย่างพระเจ้า แต่คิดอย่างมนุษย์’

พระเยซูเจ้าทรงเรียกประชาชนและบรรดาศิษย์เข้ามา แล้วตรัสว่า ‘ถ้าผู้ใดอยากติดตามเรา ก็ให้เขาเลิกนึกถึงตนเอง แบกไม้กางเขนของตน และติดตามเรา ผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนให้รอดพ้นจะต้องสูญเสียชีวิตนั้น แต่ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา และเพราะข่าวดี ก็จะรักษาชีวิตได้

- ข้อคิด *นักบุญเปโตรในพระวรสารทูลตอบพระเยซูเจ้าได้ถูกต้องว่า พระองค์คือพระคริสตเจ้า แต่ท่านยอมรับไม่ได้ว่าพระเยซูเจ้าจะทนทรมานและถูกประหารชีวิต จึงเป็นโอกาสให้พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเลิกนึกถึงตนเอง และแบกไม้กางเขนของตน ติดตามพระองค์ไป ในชีวิตคริสตชนนั้น นอกจากการอดทนต่อความยากลำบากโดยถือว่าเป็นการแบกกางเขนตามพระเยซูเจ้าแล้ว*
- พี่น้องครับ คนเรา หาก**ไม่รู้จักกันเพียงพอ ยากที่จะรัก**กันได้ ....หากรัก**กันไม่เพียงพอ ก็ไม่เกิดศรัทธา ... ไม่ศรัทธา .... จะติดตามไป ทำไม** .....
- ในความสัมพันธ์กับพระเยซูเจ้า ในเส้นทางชีวิตคริสตัง .... **เรากำลังยืนอยู่จุดไหนครับ**

..... เจ้าวัด

นิทาน ความคิด คติสอนใจ

แว่นตาชีวิต

ใครรวยกว่าใคร ลองคิดดู...

อภิมหาเศรษฐีเกือบจะชราผู้หนึ่ง สุดแสนจะภูมิใจ ที่ลูกชายวัยห้าขวบของเขา กำลังจะได้เข้าเรียนในโรงเรียนชื่อดัง ซึ่งระดับเศรษฐีอย่างพวกเขาเท่านั้น จึงจะมีปัญญาส่งลูกหลานเข้าเรียนในโรงเรียนนี้ได้ โดยส่วนตัวของเขาเอง ก็อยากจะสอนให้ลูกชายรู้จักกับชีวิตจริงในโลก ควบคู่ไปกับการสอนทฤษฎีในโรงเรียน ในวันหยุดเขาจะตระเวนพาลูกชายคนเดียว ไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ แล้ววันหนึ่ง เขาก็คิดถึงหัวข้อการสอนเรื่องความยากจน เพราะเขามีความเชื่อว่า ลูกชายของเขาคงไม่มีวันรู้จักแน่นอน
เขาจึงพาลูกชายไปเยี่ยมครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง และพักอยู่กับชาวนาเป็นเวลา 1 วัน 1 คืน กลับถึงคฤหาสน์ของเขาในวันต่อมา มหาเศรษฐีก็จะทดสอบว่าลูกชายได้อะไรบ้าง จากการไปพักแรมกับชาวนาผู้ยากจน ลูกชายตอบคำถามผู้เป็นบิดาว่า เขาขอขอบคุณเป็นอย่างมาก ที่ได้พาเขาไปพบกับชาวนาและพักแรมที่นั่น ซึ่งทำให้เขาได้พบว่า....

- ชาวนามีที่ทำงานเป็นท้องนาที่กว้างใหญ่.....ในขณะที่พ่อมีเพียงห้องสี่เหลี่ยมที่ว่างกว้าง แต่ก็ยังน้อยกว่าท้องทำงานของชาวนา
- อาหารที่ชาวนารับประทาน สามารถหาได้ตลอดเวลารอบ ๆ บริเวณบ้านโดยไม่ต้องซื้อหา.....ในขณะที่บ้านของเรามีตู้เย็นเท่านั้นที่เป็นที่เก็บอาหาร
- เวลารับประทานอาหารก็มีเพื่อนคุยอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูก.....ในขณะที่ตัวเองก็ต้องนั่งทานอาหารกับโต๊ะอาหาร ที่ยาวเกือบสิบเมตร และมีเก้าอี้ว่างเปล่าทั้งสองด้าน
- ลูกชาวนาที่ซ้อนท้ายจักรยานของพ่อเขา ต้องกอดเอวพ่อให้แน่นเพื่อจะได้ไม่ตกจากจักรยาน.....แต่เขาเองต้องนั่งในรถที่ใหญ่โตอยู่ข้างหลังเพียงลำพัง โดยมีคนขับรถพาไปทุกที่
- ชาวนามีแสงดาวแสงจันทร์เป็นโคมไฟส่องสว่างตลอดเวลาในเวลากลางคืน โดยไม่ขาดแคลน.....แต่เขาก็มีเพียงแสงจากโคมไฟที่ต้องซื้อด้วยเงิน
- ชาวนามีรั้วบ้านเป็นแม่น้ำ ภูเขาที่กว้างสุดลูกหูลูกตา.....แต่เขาเองกลับมีเพียงแค่กำแพงบล๊อคในพื้นที่ไม่กี่ไร่
- ลูกชาวนาได้มีเพื่อนเล่นเป็นจิ้งหรีด หิ่งห้อยนับร้อยนับพัน.....แต่เขาเองกลับไม่มีใครเลย

ผู้เป็นพ่อฟังแล้วเงียบงัน ลูกชายสบตาพ่อเต็มตา แล้วจบว่า
"ขอบคุณมากครับพ่อ ที่ช่วยให้ผมได้สำนึกว่า เราจนขนาดไหน"

คุณเห็นด้วยไหมว่า **"แว่นตาชีวิต"** นี่ช่างเป็นสิ่ง น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก คิดดูสิว่าโลกจะเปลี่ยนไปสักเพียงใด ถ้าเราทุกคนเปลี่ยนมาพอใจในทุกสิ่งที่เรามี แทนที่จะดิ้นรนไขว่คว้าเพื่อสิ่งที่เรายังไม่ได้มา ขอจงพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อน ชีวิตหนึ่งของเรานั้น สั้นนัก และเรามีเพื่อนได้น้อยมาก จงแบ่งปันความรู้สึกที่ดีๆให้เพื่อนของเรา เหมือนที่เราอยากได้

กลุ่มนิสิตเทิดมารีย์

หยุดหน่อยไหม จะได้ไม่ต้องทำร้ายตัวเอง (ตอนที่1)

เวลาไหนที่คนเราจะทำร้ายตัวเอง? ไม่นับรวมผู้มีปัญหาทางจิต หลัก ๆ ก็น่าจะมี 2 ช่วงใหญ่ ๆ คือ เวลาที่คนสิ้นหวัง กับ กำลังสูญเสียสิ่งที่สำคัญในชีวิต ที่ไม่ว่ารายละเอียดจะแตกต่างกันอย่างไร แต่ที่สุดแล้ว มันส่งผลให้จิตใจคนเราตกต่ำถึงที่สุดได้ ทว่าหลายคนก็ไม่ได้จิตใจย่ำแย่ขนาดนั้น แต่ก็กำลังทำร้าย ทำลาย หรือค่อย ๆ พังชีวิตตัวเองอยู่อย่างช้า ๆ ได้เช่นกัน

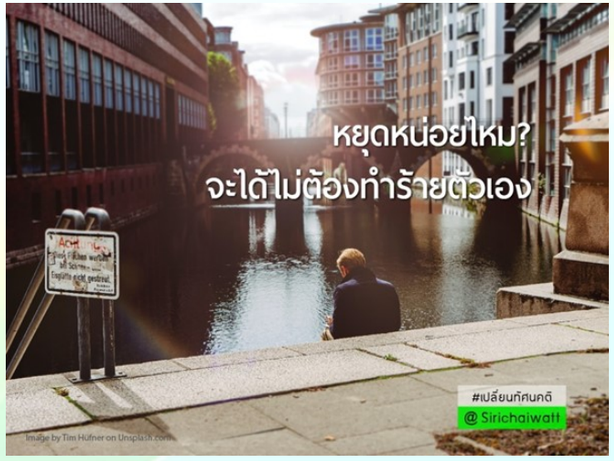

เข้าใจก่อนว่า การทำร้ายตัวเองในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงในเชิงทำร้ายร่างกาย แบบหยิบมีดมาแทงตัวเองอะไรเช่นนั้น แม้มันจะเกิดขึ้นได้ตามมาในภาวะจิตใจย่ำแย่ที่สุด แต่ในที่นี้และส่วนใหญ่เป็นในเชิงที่เรามักค่อย ๆ ทำร้ายตัวเองกันเสียมากกว่า ยกตัวอย่างที่ง่ายที่สุดก็เช่น การเอาแต่เมาเหล้า เมายา...

สูญเสีย สิ้นหวัง

นึกไม่ออกว่านอกจากการ "สิ้นหวังกับสูญเสีย" แล้ว อะไรจะทำให้คนเราจิตใจย่ำแย่ได้มาก ๆ เพราะแค่เรื่องสูญเสียก็ครอบคลุมมากมาย แต่เมื่อพิจารณา ส่วนใหญ่ **สูญเสีย จะใช้กับ "สิ่งที่เรามีอยู่" และสิ้นหวัง ก็ใช้กับ "สิ่งที่เรายังไม่ได้มา"** โดยย่อมเป็นสิ่งมีค่าที่เราลงทุน ลงแรง ลงใจ คาดหวังไว้มากมายนั่นเอง ซึ่งหลายครั้งมันก็คล้ายเป็นเรื่องเดียวกัน คือเสียสิ่งที่หวัง หรือหวังว่าจะไม่เสียไป...

การรับมือกับความสูญเสียนั้น แม้ที่จริงจะทำได้ยากหากเกิดกับใคร แต่ต้องทำอย่างไรนั้นไม่ซับซ้อน คือต้องทำใจ และปัจจัยคือเวลาเพียงเท่านั้น แต่ในคนสิ้นหวัง แล้วจะให้กับมามีแรง มีพลังใจได้เหมือนเดิมนั้น วิธีการช่างบอกยากและแตกต่างกันในแต่ละคนอีกด้วย

และยังมีคนที่ชีวิตไร้ความหวัง หรือค่อย ๆ สิ้นหวัง จึงปล่อยให้มันกัดกินจิตใจลงไปเรื่อย ๆ ในแต่ละวันโดยที่เรานั้นอาจไม่รู้ตัวด้วยเหมือนกัน...